

Scrisoare Duhovnicescă

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XV, NR. 4 (169) / 2011 BULETIN DE INFORMAȚII APRIL 2011

Paștile - Sărbătoarea vieții și a bucuriei creștine*

«Din mormânt viață a răsărit...»
(Din Cântările Învierii)

P.C. Părinți și iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Praznicul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos ne-a adunat și anul acesta în număr atât de mare pentru ca să ne împărtășim de darurile lui și anume: **de viața care izvorăște din mormântul lui Hristos**, Biruitorul morții, **de bucuria femeilor mironosițe și a apostolilor** care L-au văzut pe Domnul înviat, **de pacea lui Dumnezeu** care se revarsă în sufletele noastre prin rugăciune și de speranța sau nădejdea creștină care trebuie să ne însoțească mereu în viață pentru ca să biruim și noi, ca și Hristos, necazurile și încercările câte vin asupra noastră, iar la urmă să biruim moartea și să câștigăm viața cea veșnică. Toate aceste daruri se înnoiesc în noi în această sfântă zi a Învierii în măsura în care ne înnoim credința în Domnul nostru Iisus Hristos Cel înviat, în măsura în care ne rugăm mereu, acasă și la biserică, ne spovedim și ne unim cu Sfântul Lui Trup și cu Scumpul Lui Sânge în Taina Sfintei Împărtășanii.

Ne bucurăm că anul acesta, ca și anul trecut, toți creștinii prăznuiesc Paștile în aceeași zi și ne rugăm lui Dumnezeu ca să grăbească ziua unirii tuturor în aceeași credință mântuitoare. Pentru că nimic nu iubește Dumnezeu mai mult ca unirea oamenilor, începând cu unirea noastră a creștinilor, care trebuie să fim exemplu de unitate pentru toți ceilalți (vezi Ioan 17).

Iubiți credincioși,

Învieria Domnului pe care o prăznuim astăzi cu atâta entuziasm și bucurie **este Sărbătoarea prin excelență a vieții** care se reînnoiește în noi prin

moartea și învierea Mântuitorului Iisus Hristos. Dumnezeu l-a creat pe om pentru ca el să participe la comuniunea de viață și de iubire a Sfintei Treimi: a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Atâta timp cât primii oameni au rămas în ascultare de Dumnezeu, deci în comuniune cu El, s-au împărtășit de viața Lui și de toate darurile pe care Dumnezeu le revarsă asupra celor credincioși și ascultători. Ei

**Hristos a înviat din morți,
cu moartea pe moarte
câlcând, și celor din mor-
minte, viață dându-le!**

erau curați și nevinovați, nu știau ce este răul, vorbeau cu Dumnezeu față către față și se bucurau de viața primită de la Dumnezeu. După căderea în păcat, prin călcarea poruncii lui Dumnezeu, Adam și Eva s-au văzut deodată goi și rușinați de propriul lor păcat și s-au ascuns în rai, crezând că pot fugi de fața Celui care este pretutindeni. Între ei și Dumnezeu s-a

interpus propria lor voință care îi îndemna să asculte mai mult de diavolul, vrăjmașul lui Dumnezeu, decât de Dumnezeu care le-a dat viața. Aceasta i-a costat alungarea din raiul fericirii în lumea aceasta în care prezența lui Dumnezeu este ocultată (ascunsă) mereu de lucrarea diavolului a cărui voie o împlinesc oamenii, mai mult decât voia lui Dumnezeu. Astfel în lume s-a înmulțit păcatul care pervertește relațiile dintre oameni, îi învrăjbește și îi aruncă în tot felul de greutăți și necazuri. Păcatul distruge de asemenea creația lui Dumnezeu, iar oamenii în loc să se bucure de viață și de tot ceea ce a făcut Dumnezeu sunt adeseori triști, abătuți, descurajați. Pentru că **viața care vine de la Dumnezeu nu are sens decât dacă este trăită în legătură cu El și în ascultare față de El**. Iată însă că prin Învieria Domnului a venit mântuirea a toată lumea, adică liberarea de sub puterea diavolului, liberarea de păcat și de consecințele lui nefaste care ne transformă adeseori viața în iad. Or noi toți dorim raiul. Fiecare ne putem întreba: ce este raiul, unde este raiul, cum să ajungem în rai? Bucuria, pacea și lumina pe care le trăim aici și acum sunt clipe de rai. Pentru că raiul este tocmai bucuria trăirii cu Hristos Cel înviat. «Astăzi toate s-au umplut de lumină: și cerul și pământul și cele dedesubt» ca și inimile noastre în care se concentrează toată creația lui Dumnezeu! Niciodată nu trăim clipe mai înălțătoare decât în noaptea de Paști. **În inima celui care simte pe Hristos înviat, acolo este raiul. Iar în inima din care lipsește Hristos este iadul, întunericul, golul, deznădejdea, patimile...** Hristos Domnul a re-deschis prin Învieria Sa porțile raiului, care aici pe pământ este Biserica. **Datoria noastră este să facem din viața noastră un Paște continuu, un rai**

permanent. Cu alte cuvinte, să ne bucurăm de viață și să-l mulțumim Domnului pentru toate, să trăim în pace și armonie cu cei din familie, cu rudeniile, cu vecinii, cu semenii noștri la lucru și oriunde ne-am afla. **Că acolo unde este pace și armonie, acolo este raiul.** Să venim la biserică în fiecare duminică cu conștiința că **Biserica, așa cum am spus, este raiul de pe pământ care ne pregătește pentru raiul cel ceresc,** în care vom intra după moartea noastră, dacă Dumnezeu ne va găsi vrednici la judecată. Să ne amintim mereu de cuvintele Mântuitorului care a zis: «*Biserica Mea, nici porțile iadului nu o vor birui*» (Matei 16,18). Iar Biserica lui Hristos suntem noi toți care credem în Învierea Lui și ne adunăm, duminică de duminică, pentru ca să săvârșim împreună Liturghia și să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului Cel înviat pentru ca să putem face din viața noastră un Paște continuu. Să nu ne lăsăm amăgiți de gândul că Biserica este doar a preoților și a monahilor și să nu ne smintim de neputințele unora dintre ei. Să vedem și pe cei cu viață sfântă și pe cei care își împart pâinea cu cel flămând. Și apoi numai bunul Dumnezeu știe pocăința și lacrimile de taină ale celor care greșesc într-un fel sau altul. **Biserica este deci a noastră a păcătoșilor, care însă ne pocăim de greșelile săvârșite și ne silim să nu le mai repetăm.** Chiar dacă noi toți păcătuim, Biserica rămâne sfântă și nu se întinează de păcatele noastre, ci ni le spală prin Tainele ei, cu deosebire prin Taina Spovedaniei și prin Taina Împărtășaniei.

Lubiți credincioși,

Așa cum v-am scris și în Pastorală de Crăciun, **Sfântul Sinod al Bisericii noastre Ortodoxe Române a dedicat anul acesta Tainelor Botezului și Cununiei** cu recomandarea ca în toate parohiile din cuprinsul Patriarhiei Române, deci și în parohiile din afara granițelor țării, să se aprofundeze de către preoți și credincioși importanța acestor Sfinte Taine pentru viața noastră creștină. Se întâmplă, din păcate, adeseori că părinții și nașii se îngrijesc doar de botezul copiilor și finilor lor, dar nu și de ceea ce trebuie să urmeze după botez, adică de **educația creștină a pruncilor și copiilor care începe prin aducerea lor în fiecare duminică la biserică pentru a-i împărtăși cu Trupul și Sângele lui**

Hristos. Pruncii și copiii trebuie să crească în atmosfera de rugăciune a bisericii, cu împărtășirea în fiecare duminică. De asemenea **este foarte important ca părinții să se roage împreună cu copiii în fiecare zi și să se străduiască să păstreze în familie o atmosferă de armonie și înțelegere,** care îi va marca pozitiv pe copii pentru totdeauna. Educația religioasă a copiilor se face acasă, în primul rând prin exemplul părinților, și apoi la biserică și la școală.

În ce privește Taina Cununiei, trebuie să deplângem faptul că foarte mulți tineri trăiesc necununăți la Biserică, ceea ce este un păcat de moarte și înseamnă să zidești o casă pe temelie de nisip. Nici-un motiv care se invocă pentru trăirea în concubinaj nu poate fi justificat în fața lui Dumnezeu. De aceea îndemnăm cu toată dragostea pe cei ce trăiesc necununăți să nu mai amâne cununia la Biserică. De asemenea trebuie să deplângem faptul că adeseori Cununia este redusă la slujba din biserică. După Cununie, tinerii uită repede de Biserică și de darurile primite de la Dumnezeu și anume: **darul unirii pentru veșnicie în Hristos, darul nașterii de prunci după voia lui Dumnezeu, darul înțelegerii și iertării reciproce, darul de a se jertfi unul pentru celălalt** etc. Toate aceste daruri rămân asupra soților numai dacă ei împlinesc poruncile lui Hristos, trăind după voia lui Dumnezeu și nu după voia lor proprie. **Dacă soții trăiesc în dragoste și armonie, dacă dau naștere la toți pruncii pe care l-i dă Dumnezeu și se feresc de păcatele mari care-i despart de Hristos,** cum sunt: desfrâul, avortul, planificarea nașterilor, folosirea medicamentelor careucid pruncii zămislți în pântecul mamelor, ura, divorțul etc., **atunci familia** - despre care Sfântul Ioan Gură de Aur spune că este Biserica cea mică - **devine un rai pe pământ.** Îmi exprim nădejdea că împreună cu Preacucernicii Preoți veți fi receptivi și veți medita adânc la semnificația Tainei Botezului și a Cununiei pentru ca ele să vă ajute la înnoirea vieții duhovnicești. Dumnezeu așteaptă de la fiecare din noi să ne cunoaștem credința și s-o trăim tot mai bine prin angajarea responsabilă în Biserică, în familie și în societate.

Lubiți credincioși,

După cum știți, cea mai mare piedică în organizarea parohiilor noastre și în

desfășurarea unei vieți comunitare normale în ce privește Sfintele Slujbe, catehizarea copiilor și tinerilor sau activitățile sociale și culturale etc. este lipsa bisericilor proprii și a spațiilor necesare. De la crearea Mitropoliei noastre, în urmă cu 18 ani, s-a făcut un progres în această privință prin cumpărarea sau construirea câtorva biserici noi, însă cele mai multe parohii rămân totuși fără biserică proprie. **Printre bisericile pe care le avem în construcție în prezent sunt cele de la Mannheim (sub îndrumarea P.C. Preot Ioan Popescu), unde s-a ajuns la lucrările de finisare interioară și exterioară, și cea de la Berlin (sub îndrumarea P. Cuv. Ieromonah Clement Lodroman), unde s-a amenajat demisolul pentru a se putea sluji până la ridicarea în continuare a bisericii.**

Nădăduim ca în ziua de 11 septembrie 2011, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel al Bisericii Ortodoxe Române să pună piatra de temelie pentru biserică și complexul mănăstiresc de la München de sub îndrumarea Presfințitului Sofian Brașoveanul. Îi rugăm pe toți credincioșii noștri să contribuie după putere la ridicarea acestor locașuri sfinte care vor da mărturie despre viața duhovnicească a românilor din Germania.

Să punem la inimă îndemnul Sfântului Ioan Damaschin (sec. VIII) care a compus cântările Învierii din această noapte sfântă:

«*Ziua Învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le.*»

Mă rog Mântuitorului Iisus Hristos Celui înviat să vă binecuvânteze pe toți și îndeosebi pe copii și pe tineri, care sunt viitorul Bisericii și neamului, să vă dăruiască tuturor sănătate și toate cele de folos pentru viața aceasta pământească și să vă învrednicească și de viața cea veșnică.

Al vostru de tot binele voitor și rugător către Domnul, Biruitorul morții!

+ *Serafin*

Arhiepiscop și Mitropolit

* Pastorală la Învierea Domnului 2011

Familia - Taina Încununării

Întemeierea unei familii este împlinirea a ceea ce Dumnezeu a rânduit la Creație: ca omul să nu fie singur, ci să trăiască o viață de comuniune, în care partea bărbătească și partea femeiască se regăsesc în același trup familial. Asumarea vieții de familie prin însoțirea cu o persoană care până nu demult era străină, este un act de mare îndrăzneală, curaj, nădejde și responsabilitate care marchează nu numai viața noastră, ci și societatea în care ne manifestăm și generațiile viitoare. Familia este o cale care o dată asumată deschide perspective dumnezeiești. Totuși acestea nu se descoperă decât atunci când omul este capabil să înțeleagă viața ca dar sacru în Hristos și în Biserică (Efeseni 5,32). În **Hristos, Adam cel nou** care a răstignit neputințele omenești prin îmbrățișarea jertfelnică a creației întregi și în **Biserică - pântecul din care omul se naște pentru o viață nouă**, Viața cea veșnică.

Nunta este Sfânta Taină a Încununării, prin care omul ajunge să facă lucrător în el Harul împărțit, astfel încât ceea ce este firesc-omenesc să se îndumnezeiască. Omenesc sunt aspectele legate de voința omului, sentimentele; dumnezeiască este comuniunea, trăirea în și prin celălalt, comunicarea trăirilor și regăsirea fiecărei persoane în comuniunea familială. Astfel manifestarea comuniunii în iubirea familială este o formă de evidențiere a prezenței chipului treimic în viața omului. Dragostea trăită în familie este o dăruire reciprocă, prin care fiecare se îmbogățește și se întregeste în plinătatea ființei sale, ca încununare a ceea ce Dumnezeu a rânduit de la așezarea omului în creație. În familie, dragostea este încununată prin har și se manifestă ca o realitate ce nu ține numai de partea omenească.

În cele ce urmează îmi propun să abordez nevoia asumării vieții de familie ca o viață nouă, ca o încununare și voi sublinia nevoia pregătirii responsabile pentru viața de familie, învățând din ceea ce viața personală ne pune înainte.

Pregătirea pentru viața de familie

Inconștient sau conștient, omul se pregătește pentru familie de la cea mai fragedă vârstă. Inconștient, copiii se pregătesc pentru viața de familie observând modul de manifestare a

mediului în care cresc. Din păcate, în multe cazuri părinții tratează cu superficialitate aceste aspecte, nu neapărat pentru că s-ar dezinteresa de pregătirea copiilor pentru viață, ci pentru că pur și simplu pe lângă complicațiile de fiecare zi, conștientizarea pregătirii copiilor pentru familie este ceva accesoriu și greu de asumat sistematic, gândindu-se că este destul timp după ce vor crește. În alte cazuri, părinții intră într-o logică a jocului de-a irealitatea, adoptând în fața copiilor o atitudine de familie ideală, uitând că lor le revine și datoria de a-i învăța pe copii, prin comportamentul firesc de zi cu zi, ce înseamnă ușor sau greu în familie, plăcut sau apăsător, cum pot să fie dezamorsate tensiunile și cum pot să fie depășite contradicțiile și neputințele. Cu sau fără implicarea conștientă a părinților, copiii observă, acumulează și se formează sau deformează, în funcție de mediul din care ei asimilează experiențele.

Atunci când copiii cresc și își pun întrebări serioase despre viață și despre relațiile de familie, din păcate, în majoritatea cazurilor răspunsurile nu vin din mediul familial ci din discuții purtate în cercuri de prieteni care și pun în valoare descoperirile, iar părinții trec cu vederea sosirea vremii curiozităților. Și pentru că anumite lucruri care se petrec în sufletul și în viața omului sunt neglijate în cadrul discuțiilor dintre părinți și copii, aceștia caută răspunsuri în jurul lor și primesc răspunsuri «de stradă» care le deformează concepția despre relația dintre oameni și viziunea despre familie.

În toată fragilitatea lor, adolescenții ajung să fie confrunțați cu aspecte foarte complicate ale vieții. Se descoperă pe ei înșiși, dezvoltă sentimente pe care nu le pot califica, imită gesturile și atitudinile superficiale din punct de vedere sentimental observate în jurul lor și în filmele privite cu coada ochiului. Într-un astfel de context, familia are un rol esențial și este necesar să ofere prin exemplul de viață un element de stabilitate. Dacă nici familia nu oferă un astfel de model, inclusiv pentru aspectele mai delicate, tânărul este văduvit de o alternativă la consumismul sentimental pe care lumea îl prezintă ca scop în sine.

În cele mai multe familii gesturile de

tandrețe dintre părinți sunt ascunse copiilor, dar confruntările directe sau indirecte, reproșurile, neînțelegerile de tot felul se manifestă în mod regulat. Copiii pot ajunge ușor la concluzia că viața de familie înseamnă stres, griji, neputințe, neînțelegeri și că până la urmă adulții își complică existența cu un mod de viață familial ce îi pune în dificultate și îi face nefericiți.

Spre sfârșitul adolescenței și la intrarea în tinerețe, viitorul este luat mai în serios și tânărul are posibilitatea de a și așeza gândurile. În această perioadă a vieții se încheagă prietenii care, dacă nu sunt asumate cu toată seriozitatea, riscă să ducă la derivate.

Uneori tinerii care se recunosc nepregătiți pentru viața de familie acceptă prietenii conjuncturale doar pentru a fi în rând cu lumea și pentru a fugi de monotonie. Astfel de prietenii se pot dovedi ca fiind capcane care-l deturneză pe om de la integrarea sa în voia lui Dumnezeu.

Tânărul, văzând în jurul său prietenii de consum, devine interesat și curios de astfel de relații, vrea să le înțeleagă și să le trăiască. Problema este că dacă se ajunge la a accepta o relație de prietenie dominată sentimental înainte de a fi pregătit pentru viața de familie, cu toată frumusețea întrevăzută în acea prietenie, ea nu va putea ajunge la împlinire și se risipește, risipindu-se odată cu ea și o parte din inocență, entuziasmul și încrederea.

Aș îndrăzni să spun că în viața unui om, deschiderea spre îndrăgostire este o etapă fundamentală a vieții. Acest moment este similar momentului înfloririi de primăvară. Dacă un pom fructifer înflorește la prima adiere de soare primăvărată, înghețul firesc vremii dintre anotimpuri, compromite floarea, și pomul ajunge să trăiască fără rod. **Dacă la prima adiere a vântului îndrăgostirii, adolescentul se deschide în fața sentimentelor deturându-le spre atitudini de consum, și se amăgește cu o dragoste ce nu poate fi împlinită într-o viață de familie, are toate șansele să ajungă la dezamăgire, să se simtă folosit și manipulat de experiența culegătorilor de flori de măr care strivesc fără ezitare șansa unui rod deplin.**

Amăgirile din prima tinerețe duc în cele mai multe cazuri la traume greu de vindecat. După o experiență de acest fel, tânărul poate ajunge să se

închidă în el însuși, să-și piardă încrederea în cei din jur și să ajungă incapabil de a mai cultiva stări de iubire responsabilă. În fapt singurul vinovat pentru eșec este graba de a dăruia deschidere într-un timp nepotrivit.

Dumnezeu a făcut viața omului în așa fel încât să aibă un timp pentru toate. Este un timp pentru creștere, formare și educare, este un timp pentru înflorire în entuziasmul tinereții responsabil și cuceritor. Dacă timpii aceștia nu sunt respectați, omul se amestecă agresiv în rânduiala lui Dumnezeu și dintr-o grabă însoțită de superficialitate trece pe lângă bucuriile vieții dumnezeiești rânduite.

Din păcate, foarte des omul improvizază, lăsându-se cucerit de aparențe iar în momentul în care crede că s-a împlinit constată că a lăsat multe lucruri pe dinafară și în cel mai bun caz este șubrezit, iar cel mai adeseori, este împiedicat pur și simplu să își atingă menirea.

Uneori, din lipsă de răbdare și din superficialitate, aflați în fața vieții ca

un puzzle complex forțăm nota, întregând în desen o piesă nelalocul ei, sensibil diferită și ne mulțumim să mizăm pe iluzia optică a integrării detaliului imperfect în ansamblu, iar apoi continuăm construcția în alte părți. Dezamăgirea este extrem de mare atunci când ne dăm seama că piesa nepotrivit așezată a antrenat o serie de nepotriviri care împiedică împlinirea. Din păcate timpul rânduit vieții se scurge și rămânem cu tabloul propriei trăiri văduvit de ceea ce ar fi putut să-l facă împlinit. Pentru acest eșec nu este de vină nimeni altcineva decât graba de a forța nota într-un timp și loc nepotrivit.

Prietenii care nu sunt cultivate la locul și timpul potrivit ne deturneză preocupările și atenția. Fiind ocupat cu o prietenie identificată deja ca fără finalitate serioasă, omul nu este disponibil pentru ceea ce Dumnezeu ar putea să îi scoată în cale. Un om serios nu se apropie de cineva ocupat într-o altă relație. Acceptând compromisul unei prietenii nelalocul ei,

rămâne pe dinafară prietenia esențială, prietenie care ar fi putut face din tabloul vieții, o capodoperă. Probabil pare exagerată prezentarea aceasta, dar fiecare viață de om este o capodoperă, dacă este înțeleasă și trăită așa cum Dumnezeu a pregătit-o. (va continua).

Pr. Prof.Dr. Vlad Patriciu,
Bruxelles

Cu prilejul Sfințelor Sărbători ale Învierii Domnului 2011, Î.P.S. Mitropolit Serafim, P.S. Episcop-vicar Sofian și ostenitorii Centrului eparhial adresează preoților și credincioșilor noștri tradiționalul salut:

Hristos a înviat! și Sărbători fericite!

Christus ist auferstanden! Frohe Ostern!

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 mart. 2011 - primește în vizită de prezentare pe D-I Dr. Rainer Beyer, noul consilier personal al Părintelui Hermann Schönauer, Rectorul Diakoniei din Neuendettelsau.

5 mart. - primește pe P.S. Antonij, episcop vicar al Mitropoliei bulgare care a sărbătorit împreună cu comunitatea bulgară din Nürnberg ziua națională a Bulgariei în sala Mitropoliei. Seara, se întâlnește la Bonn cu D-I Dr. Vlad Vasiliu, Consul General.

6 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Bonn (paroh: PC Pr. Sebastian Suciuc).

7-10 mart. - slujește în Catedrala din Nürnberg Pavecernița cu Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul.

8 mart. - animă Cercul biblic de la Centrul eparhial.

13 mart. - *Duminica Ortodoxiei* - slujește la Köln în parohia antiohiană alături de episcopii ortodocși din Germania. Adresează cuvânt de învățătură.

20 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

25 mart. - *Buna Vestire* - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

26 mart. - participă la Hannover la instalarea noului episcop evanghelic al landului Nieder-Sachsen, Ralf Meister.

27 mart. - slujește Sf. Liturghie și pre-

dică la Hannover (paroh: P.C.Pr. Alin Justinian Florea). Participă la concertul susținut în cinstea IPS Sale de corul german Corvinus, condus de D-na Camelia Bogdan, credincioasă a parohiei.

29 mart. - animă întâlnirea lunară a tinerilor din Nürnberg.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

6 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

13 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia «Nașterea Domnului din München» (paroh: P.C.Pr.Dr. Mircea Basarab). După amiază, la invitația Mișcării Focolare din München, prezintă conferința: «Să descoperim teologia ortodoxă cu ajutorul icoanei».

14 mart. - împreună cu P.C.Pr.Dr. Mircea Basarab și echipa de arhitecți, are o nouă întâlnire la Kommunalreferat München, în vederea concretizării condițiilor pentru cumpărarea terenului unde se va construi mănăstirea reședință episcopală. După amiază, are o întâlnire cu Directorul Asociației Caritas din München, în vederea unui parteneriat între această Asociație și Centrul nostru Bisericesc.

16 mart. - are o întâlnire cu D-I Alois Glück președinte emerit al Parlamentului Bavarez. Seara, participă la Recepția anuală organizată de Academia Greacă din München.

20 mart. - slujește Sf. Liturghie și pre-

dică la Biserica St. Nikolai. Seara, slujește Sfântul Maslu la Traunreut (responsabil: P.C. Diacon Constantin Bartok).

21 mart. - împreună cu P.C.Pr.Dr. Mircea Basarab, este primit la Ministerul Bavarez al Educației și Cultelor de către D-I Director ministerial Josef Erhard.

25 mart. - *Buna Vestire* - slujește Sf. Liturghie și predică la Fribourg (CH). După amiază participă la ceremonia de decernare a titlaturii de profesor Mitropolitului Ilarion Alfeyev de către Universitatea din Fribourg.

27 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Buna Vestire din München (paroh: P.C. Pr. Simion Felecan) cu prilejul praznuirii hramului. Participă la agapă.

29 mart. - la invitația comisiei ecumenice din Waldkraiburg, susține o conferință despre Biserica și Liturghia Ortodoxă.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de

Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT

Diakon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG

Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00